

A person wearing a dark hoodie and boxing gloves, with their hands clasped in front of them. The person's face is partially visible through the hood, and their torso is exposed, showing a navel. The background is dark and textured.

คนบางคน
"ไม่" **กระชับ** "ไม่ได้"

โดย : ประธานบอย

Thanapiphat C.

TITLE

หนังสือเรื่อง
“คนบางคน ไม่กระทืบ ไม่ได้”

DIRECTOR / PEN NAME

ประธานบอย
(ธนาพิพัฒน์ ชัยธนาธนัต)

STAFFS

ภาพปก / ภาพประกอบ / กราฟิก / จัดรูปเล่ม

BOSSBOY

ที่ปรึกษา

DETAILS

- Published
- 30 เมษายน 2568
- 213 หน้า ราคา 350 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
ห้ามทำการคัดลอก เลียนแบบ หรือดัดแปลงเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่ง
ของงานเขียนนี้ รวมถึงการจัดเก็บ ถ่ายทอด สแกน บันทึก ถ่ายภาพ
ไม่ว่าในรูปแบบหรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์เท่านั้น

คำนำ

สำหรับนิยายเรื่อง “คนบางคน ไม่กระต๊อบ ไม่ได้” เน้นการสร้างบรรยากาศที่เข้มข้น ดึงดูดผู้อ่านด้วยจินตนาการทางอารมณ์ที่ชัดเจน พร้อมทั้งแนะนำโลกของ “กรุงเงา” ตัวละครหลักอย่างธาวา และปมขัดแย้งที่เป็นหัวใจของเรื่อง

กรุงเงาไม่เคยหลับ แสงนีออนสีเลือด และน้ำเงินฉายสว่างราวกับจะกลบความมืด แต่ทุกคนในเมืองนี้รู้ว่าแสงสว่างเป็นเพียงคำโกหก ถนนที่เปียกชื้นจากฝนที่ตกไม่หยุดซ่อนความมืดที่ไม่มีใครกล้าล้าหลัง ตรอกแคบๆ กระซิบเรื่องราวของผู้ที่ล้มลงและไม่เคยลุกขึ้นอีก กลิ่นคาวเหล็กของสนิมผสมกับควันบุหรี่ลอยอบอวลราวกับคำสาป ในเมืองนี้ ความหวังเป็นสิ่งฟุ้งเฟ้อ และความรุนแรงคือสกุลเงินเดียวที่ใช้ได้

ธาวายืนอยู่ใต้ร่มเงาของตึกที่พังทลาย เงาของเธอทอดยาวบนพื้นคอนกรีตเปียก ราวกับเป็นส่วนหนึ่งของเมืองที่ไม่อาจแยกขาด เธอเคยเป็นราชินีแห่งสังเวียนใต้ดิน นักสู้ที่หมดของเธอหนักหน่วงราวพายุ และสายตาของเธอเย็นชาดั่งน้ำแข็งที่ปกคลุมชั่วโลก ชื่อของเธอครั้งหนึ่งเคยถูกเอ่ยด้วยความเกรงกลัวในวงกรมวยผิงดงมากมาย แต่สามปีก่อน เธอทิ้งทุกอย่างไว้ข้างหลัง—เลือด

ความเจ็บปวด และความทรงจำที่ฉีกหัวใจของเธอเป็นเสี่ยงๆ เธอคิดว่าการหนีจากกรุงเงาจะเป็นอิสรภาพ คิดว่าการซ่อนตัวในห้องพักคับแคบและงานที่ไม่มีใครจดจำจะช่วยให้เธอเริ่มต้นใหม่

แต่กรุงเงาคือสัตว์ร้ายที่ไม่เคยหลับตา มันเฝ้ามอง รอคอย และเมื่อถึงเวลา มันจะฉีกหน้ากากของผู้ที่กล้าทิ้งมันไป

คืนนี้ ฝนตกหนักราวกับฟ้าจะร้องให้แทนเธอ ธารากำถุงมือหนึ่งกำในมือแน่นจนข้อนิ้วขาว รอยแผลเป็นที่คิ้วซ้ายของเธอรู้สึกปวดแปลบเมื่อหยดน้ำฝนกระแทบใบหน้า เธอเพิ่งได้รับข้อความ—ไม่ใช่คำพูด แต่เป็นการขู่ที่มาพร้อมชื่อที่เธอพยายามลืม: **ไวรัน** ชายที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นทั้งพันธมิตรและศัตรู ผู้ชายที่รู้จักปิดมิดในใจของเธอโดยไม่ต้องตะแคง เขาคือหัวหน้าแก๊งเงามืด ราชาแห่งโลกใต้ดินที่ควบคุมทุกอย่างในเมืองนี้ด้วยรอยยิ้มที่ทั้งเฝ้าหวาดและโหดร้าย

“กรรมอยู่ในมือฉัน” คำพูดของไวรันดับก้องในหัวของเธอ ราวกับระฆังแห่งความตาย กรรม—น้องชายของเธอ เด็กหนุ่มที่หัวรั้นแต่มีหัวใจที่บริสุทธิ์เกินกว่าที่เมืองนี้จะยอมรับ—คือสิ่งเดียวที่ธารายังยึดถือไว้ เขาคือเหตุผลที่เธอสู้ และตอนนี้ เขาคือเหตุผลที่เธอต้องกลับเข้าสู่เงามืดที่เธอสาบานว่าจะไม่เหยียบย่างอีก ธารามองออกไปยังเมืองที่สว่างไสวด้วยแสงปลอมๆ ตึกสูงระยิบระยับราวกับเครื่องประดับของราชินีที่เนาโน แต่ได้แสงนั้น

เธอเห็นความจริง เมืองนี้คือเครื่องจักรที่บดขยี้ทุกคนที่อ่อนแอ และไวรัลคือฟันเฟืองที่หมุนมัน เธอรู้ว่าการเผชิญหน้ากับเขาคือ การเดินเข้าสู่ปากของมังกร แต่เพื่อกรรม เธอพร้อมจะเผามังกรตัว นั้นให้เป็นเถ้าถ่าน

เสียงฝนดังก้องราวกับกลองศึก เธอสวมถุงมือ สัมผัสถึง น้ำหนักของมันราวกับกำลังแบกอดีตทั้งหมด ดวงตาของเธอแข็ง กร้าวด้วยความมุ่งมั่นที่ไม่มีวันแตกสลาย ในกรุงเงา ไม่มีที่ว่าง สำหรับความเมตตา ไม่มีที่ว่างสำหรับความกลัว มีเพียงผู้ที่ยืน หยัด และผู้ที่ล้มลง

“คนบางคน” เธอพูดกับเงาของตัวเอง “ไม่กระทืบ ไม่ได้”

และคืนนี้ ธาราจะ “กระทืบ” เมืองนี้ให้แตกเป็นเสี่ยงๆ หรือ อาจถูก มันกลืนกินจนไม่เหลือแม้แต่ชื่อของเธอ

ผู้เขียน** ประธานบอย

[วันที่เขียน: 30 เมษายน 2568]

ณ กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส

ติดต่อผู้เขียน : thanapiphatchai@gmail.com

คำแนะนำตัวละคร (Character Guide)

สำหรับนิยายเรื่อง *****คนบางคน ไม่กระต๊อบ ไม่ได้*****

ผู้เขียนขอสร้างตัวละครให้มีมิติชัดเจน สอดคล้องกับโครงเรื่อง และ ธีมของนิยายที่เต็มไปด้วยความรุนแรง ความขัดแย้งภายใน และการต่อสู้เพื่อความยุติธรรมในโลกที่มีมืดมิด

คำแนะนำตัวละคร: "คนบางคน ไม่กระต๊อบ ไม่ได้"

ตัวละครหลัก...

1. ธารา (Tara)

- **อายุ**: 27 ปี

- **ลักษณะทางกายภาพ**: หญิงสาวร่างกำยำแต่ผอมเพรียวจากชีวิตที่เต็มไปด้วยการต่อสู้ ดวงตาสีน้ำตาลเข้มที่แฝงด้วยความมุ่งมั่นและความเจ็บปวด ผสมสีดำยาวถึงไหล่ มักมัดรวบเพื่อความคล่องตัว มีรอยแผลเป็นเล็กๆ ที่คิ้วซ้ายจากการต่อสู้ในอดีต

- ****บุคลิกภาพ****: เด็ดเดี่ยว มุ่งมั่น แต่เก็บซ่อนความเปราะบางไว้ภายใน เธอเป็นคนที่ควบคุมอารมณ์ได้ดีในสถานการณ์ตึงเครียด แต่เมื่อถึงจุดแตกหัก เธอจะระเบิดออกมาด้วยความรุนแรง ธารามีความภักดีต่อครอบครัวอย่างสุดซึ้ง โดยเฉพาะน้องชายของเธอ
- ****พื้นหลัง****: อดีตนักมวยได้คืนที่เคยเป็นดาวเด่นในวงการต่อสู้ ผิดกฎหมายของ “กรุงเงา” เธอออกจากวงการเมื่อสามปีก่อน หลังจากเหตุการณ์ที่ทำให้เธอสูญเสียเพื่อนสนิท และพยายามใช้ชีวิตเรียบง่าย ทำงานเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยในบาร์เล็กๆ แต่ถูกดึงกลับเข้าสู่โลกเก่าเมื่อน้องชายของเธอถูกจับตัว
- ****แรงจูงใจ****: ช่วยเหลือน้องชาย (กรณี) และปกป้องเขาให้พ้นจากอันตราย เธอยังแสวงหาการไถ่บาปจากความผิดพลาดในอดีตที่ทำให้คนที่เธอรักต้องเจ็บปวด
- ****บทบาทในเรื่อง****: ตัวเอกของเรื่อง ธาราคือศูนย์กลางของการต่อสู้ทั้งในและนอกสังเวียน เธอต้องเผชิญหน้ากับศัตรูจากภายนอกและปีศาจภายในใจของตัวเอง

2. ไวรัน (Viran)

- **อายุ**: 32 ปี

- **ลักษณะทางกายภาพ**: ชายหนุ่มร่างสูงโปร่ง ใบหน้าคมกริบ ราวกับถูกสลัก มีรอยสักรูปงูเลื้อยจากหน้าอกลามถึงคอ ดวงตาสีเข้มที่ดูเหมือนจะมองทะลุทุกอย่าง มักสวมเสื้อผ้าสีเข้มที่ดูเรียบง่ายแต่มีราคาแพง

- **บุคลิกภาพ**: เจ้าเล่ห์ มีเสน่ห์ดึงดูด แต่โหดเหี้ยมและคำนวณทุกอย่างอย่างรอบคอบ ไวรันเป็นคนที่ควบคุมสถานการณ์ได้อย่างสมบูรณ์แบบ แต่เขาก็มีความขัดแย้งภายในเกี่ยวกับความภาคภูมิใจและความปรารถนาส่วนตัว

- **พื้นหลัง**: หัวหน้าแก๊ง "เงามืด" มาเฟียที่ทรงอิทธิพลที่สุดในกรุงเงา เขาเติบโตในสลัมและได้เข้ามาด้วยความฉลาดและความโหดร้าย ไวรันเคยเป็นพันธมิตรของธรรมาในวงการมวยใต้ดิน แต่ความสัมพันธ์ของทั้งคู่แตกหักหลังจากเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการทรยศ

- **แรงจูงใจ**: รักษาอำนาจของแก๊งเงามืดและขยายอิทธิพลในกรุงเงา เขาใช้กรรมเป็นเหยื่อล่อเพื่อดึงธรรมากลับมา เพราะเขามองว่าเธอเป็นทั้งภัยคุกคามและพันธมิตรที่มีค่า
- **บทบาทในเรื่อง**: ตัวร้ายหลักที่มีความซับซ้อน ไวรันไม่ใช่แค่ศัตรู แต่ยังเป็นกระจกสะท้อนด้านมืดของธรรมา ความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนระหว่างเขากับธรรมาจะเป็นหนึ่งในหัวใจของเรื่อง

3. กรณ์ (Korn)

- **อายุ**: 19 ปี
- **ลักษณะทางกายภาพ**: เด็กหนุ่มร่างผอมบางแต่แข็งแรงจากชีวิตที่ต้องดิ้นรน ผมสีน้ำตาลยุ่งๆ และดวงตาที่เต็มไปด้วยความหวังแต่แฝงด้วยความกังวล มักสวมเสื้อผ้าธรรมดาที่ขาดวินเล็กน้อย
- **บุคลิกภาพ**: หัวรั้น มองโลกในแง่ดี แต่ขาดวุฒิภาวะในบางครั้ง กรณ์มีความจงรักภักดีต่อพี่สาวและอยากพิสูจน์ตัวเองว่าเขาไม่ใช่ภาระ

- ****พื้นหลัง**:** น้องชายของธรรมา เติบโตในกรุงเงาภายใต้การปกครองของพี่สาว เขาเริ่มเข้าไปพัวพันกับแก๊งเล็กๆ เพื่อหาเงินและหวังจะช่วยแบ่งเบาภาระของธรรมา แต่ความทะเยอทะยานของเขานำไปสู่การถูกจับตัวโดยแก๊งเงามืด
- ****แรงจูงใจ**:** ต้องการเป็นอิสระและพิสูจน์ว่าเขาสามารถยืนหยัดได้ด้วยตัวเอง แต่เมื่อถูกจับตัว เขาก็หวังเพียงการเอาชีวิตรอดและกลับไปหาพี่สาว
- ****บทบาทในเรื่อง**:** ตัวละครที่เป็นจุดเริ่มต้นของความขัดแย้ง การถูกลักพาตัวของกรรมเป็นตัวเร่งให้ธรรมากลับเข้าสู่โลกแห่งความรุนแรง

ตัวละครรอง...

4. ลิน (Lin)

- **อายุ**: 29 ปี
- **ลักษณะทางกายภาพ**: หญิงสาวร่างเล็กแต่แข็งแรง ผมสั้นสีแดงเข้มที่ย้อมเพื่อแสดงถึงความเป็นตัวของตัวเอง มีรอยสักรูปนกที่ข้อมือซ้าย
- **บุคลิกภาพ**: ฉลาด ปากร้าย แต่จงรักภักดีต่อเพื่อน ลินเป็นคนที่มีมองโลกด้วยความสมจริงและมักใช้ไหวพริบในการเอาตัวรอด
- **พื้นหลัง**: เพื่อนสนิทของธाराและอดีตนักมวยเหมือนกัน ปัจจุบันทำงานเป็นเจ้าของบาร์เล็กๆ ที่ป็นจุดนัดพบของนักเลงและนักต่อสู้ใต้ดิน เธอรู้จักทั้งธाराและไวย์นตั้งแต่สมัยที่ทั้งสามคนยังทำงานร่วมกัน
- **แรงจูงใจ**: ช่วยเหลือธाराในฐานะเพื่อนและปกป้องบาร์ของเธอจากอิทธิพลของแก๊งต่างๆ

- **บทบาทในเรื่อง**: ผู้ให้ข้อมูลและที่ปรึกษาของธรรมา ลินจะช่วยธรรมาวางแผนและเป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างธรรมากับโลกใต้ดิน

5. ดร.ศรัน (Dr. Saran)

- **อายุ**: 45 ปี
- **ลักษณะทางกายภาพ**: ชายวัยกลางคน ผมหงอกบางส่วน สวมแว่นตารอบโลหะ รูปร่างผอมแห้งแต่ดูสุขุม
- **บุคลิกภาพ**: สุขุม รอบคอบ แต่มีความลึบซ่อนอยู่ เขาเป็นคนที่พูดน้อยแต่ทุกคำพูดมีความหมาย
- **พื้นหลัง**: แพทย์ที่ทำงานในคลินิกใต้ดิน รักษานักเลงและนักมวยที่บาดเจ็บโดยไม่ถามคำถาม เขามีความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนกับไวรันและรู้ความลับบางอย่างเกี่ยวกับแก๊งแก๊งมิด
- **แรงจูงใจ**: รักษาความเป็นกลางในโลกที่เต็มไปด้วยความขัดแย้ง แต่เขาก็มีเป้าหมายส่วนตัวที่เกี่ยวข้องกับการแก้แค้นในอดีต

- **บทบาทในเรื่อง**: ผู้ช่วยธรรมาในด้านการรักษาและให้ข้อมูลเกี่ยวกับแก๊งเงามืด เขาจะกลายเป็นตัวละครที่มีความสำคัญในช่วงท้ายของเรื่อง

6. ข่าน (Khan)

- **อายุ**: 35 ปี
- **ลักษณะทางกายภาพ**: ชายร่างยักษ์ กล้ามเนื้อเป็นมัด มีรอยแผลเป็นมากมายจากการต่อสู้ มักสวมเสื้อกล้ามที่เผยให้เห็นรอยสักเต็มแขน
- **บุคลิกภาพ**: ดุดัน ตรงไปตรงมา แต่มีความซื่อสัตย์ในแบบของตัวเอง เขาเคารพคนที่แข็งแกร่งและเกลียดคนที่ทรยศ
- **พื้นหลัง**: มือขวาของไวรันและนักสู้ที่แข็งแกร่งที่สุดของแก๊งเงามืด เขาเคยต่อสู้กับธรรมาในอดีตและเคารพความสามารถของเธอ

- **แรงจูงใจ**: ปกป้องไวรัลและรักษาความแข็งแกร่งของแก๊งเงา
มืด
 - **บทบาทในเรื่อง**: ศัตรูที่ธราจะต้องเผชิญหน้าในฉากต่อสู้ที่
สำคัญ แต่เขาก็มีเกียรติในฐานะนักสู้
-

ตอนที่ 1: เงานิพนธ์

นิพนธ์ตกหนักราวกับฟ้าจะถล่ม เมื่อน้ำกระทบหลังคาโกดังร้างดังเหมือนเสียงกลองที่ไม่เคยหยุด ธาราเย็นอยู่ตรงมุมมืดของโกดังหมัดของเธอกำแน่นจนข้อนิ้วขาว ไฟจากโคมไฟเก่าที่ห้อยจากเพดานส่องสว่างเป็นวงกลมตรงกลางห้อง สว่างเวียนทั่วคราวที่เปื้อนคราบเลือดและเหงื่อ เสียงฝูงชนรอบๆ ดังก้องในหูของเธอ—เสียงตะโกน เสียงหัวเราะ และเสียงเงินที่เปลี่ยนมือ

“ธารา! ธารา! กระต๊อบมัน!” เสียงจากฝูงชนดังขึ้น เธอไม่ได้มองพวกเขา ไม่ได้สนใจใบหน้าที่บิดเบี้ยวด้วยความตื่นเต้นของคนที่มาเพื่อความบันเทิงจากความเจ็บปวดของผู้อื่น สายตาของเธอจับจ้องไปที่คู่ต่อสู้—ชายร่างยักษ์ที่มีรอยแผลเป็นพาดผ่านใบหน้าเหมือนรอยแตกบนกำแพงเก่า เขายิ้มกว้าง เผยให้เห็นฟันที่หักไปครึ่งซี่

“มาเลย สาวน้อย” เขาพูด เสียงแหบพร่าเหมือนกรวดถูกชูด “คืนนี้
แกจะได้นอนในโรง”

ธราไม่ตอบ เธอก้าวไปข้างหน้า ฝ่าเท้าสัมผัสพื้นคอนกรีตเย็นยะ
เยือก ร่างกายของเธอเคลื่อนไหวด้วยสัญชาตญาณที่ฝึกฝนมา
หลายปี หมดของชายร่างยักษ์พุ่งเข้ามา เธอหลบได้อย่างง่ายดาย
ตัวเบาเหมือนเงาที่ลอยไปตามสายลม เธอตอบโต้ด้วยหมัดสั้นแต่
หนักหน่วงที่พุ่งเข้าที่ซี่โครงของเขา เสียงกระดูกดังกรอบเบาๆ
ตามมาด้วยเสียงครางของความเจ็บปวด

ฝูงชนโห่ร้องดังขึ้น ธราไม่ได้ยินอะไรอีกต่อไป เธออยู่ในโลกของ
ตัวเอง—โลกที่ทุกอย่างช้าลง เหลือเพียงจังหวะการเต้นของหัวใจ
และการเคลื่อนไหวของร่างกาย คู่ต่อสู้ของเธอพยายามโจมตีอีก
ครั้ง แต่ช้าเกินไป ธราเหวี่ยงหมัดขวาเข้าที่ขมับของเขา เขาล้มลง
เหมือนต้นไม้ที่ถูกโค่น ฝุ่นจากพื้นคอนกรีตลอยฟุ้งเมื่อร่างของเขา
กระแทกพื้น

“จบแล้ว!” เสียงผู้ตัดสินตะโกน ผ่งชนระเบิดด้วยเสียงให้ร้อง บาง
คนโยนเงินลงพื้น บางคนสาปแช่งด้วยความผิดหวัง ธาราไม่สนใจ
เธอหายใจหนัก มองร่างที่ไร้สติตรงหน้าเพียงครู่หนึ่งก่อนจะหัน
หลังเดินออกจากวงไฟ

“แก่งเหมือนเดิมเลยนะ ธารา” เสียงทุ้มต่ำดังขึ้นจากมุมมืดเมื่อเธอ
เดินผ่าน เธอหยุดชะงัก รู้สึกถึงความเย็นที่ไหลลงตามสันหลัง
เสียงนั้น... เธอรู้จักมันดีเกินไป

“ไวรัน” เธอเอ่ยชื่อนั้นโดยไม่หันมอง ร่างกายของเธอตึงเครียดราว
กับพร้อมจะต่อสู้ได้ทุกเมื่อ

ชายที่ชื่อไวรันก้าวออกมาจากเงามืด รูปร่างของเขาสูงโปร่ง
ใบหน้าคมกริบราวกับถูกสลักจากหิน ดวงตาคู่หนึ่งที่เหมือนจะ
มองทะลุทุกอย่างจ้องมองเธอด้วยรอยยิ้มที่ยากจะตีความ เขา

สวมเสื้อเชิ้ตสีดำที่ปลดกระดุมสองเม็ดด้านบน เผยให้เห็นรอยสัก
รูปงูที่เลื้อยจากหน้าอกกลามไปถึงคอ

“นานแค่ไหนแล้วนะ? สองปี? สามปี?” เขาถาม เสียงนุ่มนวลแต่
แฝงด้วยอันตราย “คิดถึงสังเวียนนี้หรือเปล่า?”

“ฉันไม่ได้อยากกลับมา” ธาราตอบสั้นๆ เธอเดินต่อไป มุ่งหน้าไป
ยังมุมที่เธอทิ้งกระเป๋ไว้ แต่ไรวรรันก้าวตามมา เงาของเขาทอดยาว
ราวกับจะกลืนกินเธอ

“แต่แกกลับมาแล้ว” เขาพูด “และฉันรู้ว่าไม่ใช่เพราะเงิน”

ธาราหยุดเดิน เธอหันมามองเขา ดวงตาของเธอเต็มไปด้วยความ
โกรธที่พยายามกดไว้ “พูดมา ไรวรรัน แกต้องการอะไร?”

รอยยิ้มของเขากว้างขึ้น “ใจเย็นๆ สิ ฉันแค่มา... ทักทายเพื่อนเก่า”
เขาหยุดชะงักเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อ “แต่น่าเสียดายที่เพื่อนเก่าคน
นี้มีหนี้ต้องชดใช้”

คำว่า “หนี้” ทำให้ธรรารู้สึกเหมือนถูกน้ำแข็งสาด เธอรู้ว่าไวรัน
ไม่ได้พูดถึงเงิน เขาหมายถึงบางอย่างที่ลึกซึ้งกว่านั้น—บางอย่าง
ที่ผูกเธอไว้กับอดีตที่เธอพยายามหนี

“ฉันไม่มีอะไรติดค้างแก” เธอพูด เสียงของเธอแข็งกร้าวแต่สั่น
เล็กน้อย

“จริงหรือ?” ไวรันก้าวเข้ามาใกล้จนเธอสัมผัสได้ถึงกลิ่นน้ำหอม
ผสมกลิ่นบุหรืจากตัวเขา “แล้วกรณีล่ะ? น้องชายสุดที่รักของแก...
เขาคิดเหมือนกันหรือเปล่า?”

ชื่อของน้องชายทำให้ธารารู้สึกเหมือนถูกต่อยเข้าที่ท้อง เธอคว้า
แขนของไวรันโดยไม่รู้ตัว นิ้วของเธอบีบแน่นจนเขายกคิ้วด้วยความ
ประหลาดใจ

“กรณียู่ไหน?” เธอถาม เสียงของเธอสั่นด้วยความโกรธและความ
กลัว

ไวรันมองเธอครู่หนึ่งก่อนจะหัวเราะเบาๆ “นี่คือการที่ฉันรู้จัก ไฟใน
ตัวแกยังไม่มอด” เขาดึงแขนออกจากมือของเธออย่างง่ายดาย
“ถ้าอยากรู้ว่าเด็กคนนั้นอยู่ไหน มาเจอฉันที่ ‘เจามีด’ คีนพรงนี้ อย่า
มาสายล่ะ”

เขาหันหลังเดินจากไป เงาของเขาค่อยๆ จางหายไปในความมืด
ธารายืนนิ่งอยู่นาน ฝนด้านนอกยังคงตกไม่หยุด เสียงน้ำกระทบ
พื้นดังก้องอยู่ในหูของเธอ เธอรู้ว่าการกลับมาที่นี้—กลับสู่โลกของ

การต่อสู้และความรุนแรง—ไม่ใช่ทางเลือก แต่เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

เมื่อธรรากลับถึงห้องพักเล็กๆ ของเธอในย่านที่แสงไฟจากป้าย นีออนส่องสว่างตลอดคืน เธอนั่งลงบนเก้าอี้ไม้เก่าๆ ข้างหน้าต่าง มือของเธอยังกำแน่นราวกับพร้อมจะต่อใครสักคน เธอหยิบ โทรศัพท์ขึ้นมา หน้าจอแสดงข้อความจากกรณีเมื่อสามวันก่อน: “พี ผมโอเค อย่าห่วงนะ”

แต่เขาไม่โอเค เธอรู้ กรณีเป็นเด็กที่หัวรั้นแต่ใจดีเกินไป เขาคงเข้าไปพัวพันกับอะไรที่ใหญ่เกินตัว และไวรัสนั้น... ผู้ชายคนนั้นไม่เคยปล่อยให้อะไรหลุดมือไปง่ายๆ

คนบางคน ไม่"กระต๊อบ" ไม่ได้

ธารามองออกไปนอกหน้าต่าง เมืองนี้—กรุงเทพฯ—คือสถานที่ที่
กลืนกินทุกคนที่อ่อนแอ เธอเคยคิดว่าเธอแข็งแกร่งพอที่จะหนีจาก
มันได้ แต่ตอนนี้ เธอรู้แล้วว่าไม่มีใครหนีจากเงาของตัวเองได้

“กรรม รอฟีนะ” เธอพิมพ์กับตัวเอง “ใครก็ตามที่ตะต่องแก... พี่
จะกระต๊อบมันให้ละ”

ตอนที่ 2: เจามีดแห่งคืน

แสงนีออนสีแดงและน้ำเงินจากป้ายโฆษณาบนหน้าต่างสะท้อนลงบนพื้นห้องพักของธราธา สร้างเงาที่เต้นระริกเหมือนสิ่งมีชีวิต เธอนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้เก่า มือหนึ่งกำโทรศัพท์แน่น ข้อความสุดท้ายจากภรรยายังคงปรากฏบนหน้าจอ: “พี่ ผมโอเค อย่าห่วงนะ” คำพูดที่ตอนนี้รู้สึกเหมือนคำโกหก

ธราธาวางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะ มือของเธอสั่นเล็กน้อย ไม่ใช่จากความกลัว แต่จากความโกรธที่เดือดพล่านในอก เธอรู้ว่าไวรัลกำลังเล่นเกม เขาไม่เคยทำอะไรโดยไม่มีเหตุผล และการลากเธอกลับเข้าสู่โลกที่เธอทิ้งไว้ไม่ใช่แค่การแก้แค้น มันต้องมีอะไรที่ใหญ่กว่านั้น

“เจามีด” เธอพิมพ์ชื่อนั้นกับตัวเอง สถานที่ที่ไวรัลบอกให้เธอไปพบเขาในคืนนี้คือหัวใจของอาณาจักรใต้ดินของเขา—คลับที่ซ่อน

ตัวอยู่ในย่านที่กฎหมายไม่มีวันย่างกรายเข้าไป ธาราเคยไปที่นั่น
มาก่อน ในสมัยที่เธอยังเป็นนักสู้ที่ทุกคนในวงการรู้จัก เธอจำกลิ่น
บุหรืผสมน้ำหอมราคาแพง เสียงเพลงที่ดังกระหึ่มจนรู้สึกเหมือน
หัวใจจะระเบิด และสายตาของไวรันท่มองเธอราวกับจะกลืนกิน
ทั้งตัว

เธอลุกขึ้น เดินไปที่ตู้เสื้อผ้าเก่าๆ ที่มีรอยแตกพาดผ่านประตูไม้
เธอดึงเสื้อแจ็คเก็ตหนังสีดำออกมา มันเป็นของเก่าที่เธอไม่ได้แตะ
ต้องมานาน แต่คืนนี้ เธอต้องการทุกอย่างที่ทำให้เธอรู้สึกเหมือน
ตัวเองในอดีต—ธารา นักสู้ที่ไม่มีใครกล้าท้าทาย

ก่อนออกจากห้อง เธอหยิบמידพับขนาดเล็กจากลิ้นชักใต้ะ สอดมัน
ไว้ในร่องเท้าบูต เธอไม่รู้ว่าไวรันทวางแผนอะไรไว้ แต่ถ้าเขาคิดว่า
เธอจะเดินเข้าไปในงามมืดโดยไม่เตรียมตัว เขาคิดผิด

ถนนในย่านใจกลางกรุงเงาเบียดขึ้นจากฝนที่เพิ่งหยุดตก กลิ่นน้ำ
เน่าและควันบุหรี่ลอยอบอวลในอากาศ ผู้คนที่เดินผ่านไปมามอง
ธาวาด้วยสายตาว่างเปล่า บางคนอาจจำเธอได้ แต่ไม่มีใครกล้า
สบตานานเกินไป เธอเดินผ่านตรอกแคบๆ ที่มีป้ายไฟนีออนเขียน
ว่า “Bar 13” ซึ่งเป็นบาร์ของลิน เพื่อนเก่าที่เธอไม่ได้เจอมานาน

ธาวาดันประตูไม้ที่ผุพังเข้าไป กลิ่นเหล้าและเหงื่อตีเข้าที่จมูกทันที
ภายในบาร์มีแสงสลัวจากโคมไฟสีเหลืองที่ห้อยจากเพดาน ลูกค้ำ
ส่วนใหญ่เป็นนักเลงและนักพนันที่กระซิบกันในมุมมืด ลินยืนอยู่
หลังเคาน์เตอร์ ผสมสีแสดเข้มของเธอสะท้อนแสงไฟราวกับเปลว
ไฟ เธอกำลังเช็ดแก้วด้วยผ้าขาว มองธาวาด้วยรอยยิ้มที่ทั้งยินดี
และกังวล

“ดูสิ ใครกลับมาจากหลุม” ลินพูด เสียงของเธอแหบเล็กน้อยจาก
บุหรี่ที่สูบเป็นประจำ “ฉันได้ยินว่าเมื่อคืนแกกระเทียมไฉ่ยกซ์ที่โกดัง
จนนอนจมกองเลือด”

ธราตาเดินไปนั่งที่เคาน์เตอร์ ไม่ตอบ เธอมองลินด้วยสายตาที่บอก
ว่าเธอไม่ได้มาคุยเล่น ลินยกคิ้ว แต่ไม่ถามอะไร เธอวางแก้ววิสกี้
ลงตรงหน้าธราตาโดยไม่ต้องร้องขอ

“ไวรัล” ธราตาพูดสั้นๆ หลังจากจิบวิสกี้ที่เผาไหม้คอหอย “เขากำลัง
เล่นอะไรอยู่?”

ลินถอนหายใจ วางผ้าเช็ดตัวลงแล้วฟังเคาน์เตอร์ “แกไม่ควรไปยุ่งกับ
เขา ธราตา แหกหนีจากโลกนี้มาได้แล้ว อย่ากลับไป”

“กรณีอยู่ในมือเขา” ธราตาตอบ เสียงของเธอแข็งกร้าว “ฉันไม่มี
ทางเลือก”

ลินนี่ไปครู่หนึ่ง ดวงตาของเธอหริ่งราวกับกำลังขี้ใจว่าจะพูดอะไร “กรณี... เด็กคนนั้นมันหัวรั้นเหมือนแก เขาไปยุ่งกับคนผิด ฉันเตือนเขาแล้ว แต่—”

“คนผิดแบบไหน?” ธาราขัดขึ้น เธอเอนตัวไปข้างหน้า มือกำแน่นจนข้อนิ้วขาว

ลินนี่มองไปรอบๆ เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครแอบฟัง เธอพูดเสียงเบา “แก๊งแกมี้ดกำลังวางแผนอะไรใหญ่ ใหญ่จนเมืองนี้จะสั่นสะเทือน กรณีอาจจะรู้บางอย่างที่เขาไม่ควรรู้”

หัวใจของธาราเต้นแรงขึ้น เธอรู้ว่าแกมี้ดไม่ใช่แค่แก๊งธรรมดา พวกเขาคบคุมทุกอย่างในกรุงเงา—ยาเสพติด การพนัน และแม้แต่ตำรวจบางคน แต่ถ้าพวกเขา กำลังวางแผนอะไรที่ใหญ่กว่านั้น กรณีอาจไม่ได้แค่ถูกจับตัว เขาอาจถูกฆ่าทิ้งเมื่อไรก็ได้สิ่งที่ต้องการ

“ฉันต้องไปที่ไหนมีคืนนี้” ธาราพูด “แกมีอะไรจะบอกฉันบ้าง?”

ลินถอนหายใจอีกครั้ง เธอเดินไปที่หลังเคาน์เตอร์ หยิบกุญแจจาก
ลิ้นชักแล้วโยนให้ธารา “ทางเข้าลับอยู่ด้านหลัง ถ้าไวร์นวางกับดัก
แกจะได้มีทางหนี แต่ธารา... ถ้าแกเดินเข้าไปที่นั่น แกอาจไม่ได้
เดินออกมา”

ธารารับกุญแจ มองลินด้วยความรู้สึกขอบคุณที่ไม่ต้องพูดออกมา
“ขอบใจ ลิน”

“อย่าตายล่ะ” ลินพูดพร้อมรอยยิ้มที่ไม่ถึงตา “ฉันยังอยากเห็นหน้า
แกอยู่”

เมื่อธรรมามาถึง “เงามืด” ความมืดของคืนถูกกลืนกินด้วยแสงสีม่วง
และแดงที่ส่องออกจากตัวอาคาร เสียงเบสจากดนตรี
อิเล็กทรอนิกส์ดังกระหึ่มจนรู้สึกได้ถึงแรงสั่นสะเทือนในอก เธอ
เดินผ่านฝูงชนที่ยืนดูบุนหรือน้ำประตุ รู้สึกถึงสายตาที่จับจ้องมาที่
เธอรวากับสัตว์ป่าที่ได้กลิ่นเลือด

ที่หน้าประตู ข่าน—มือขวาของไวรัน—ยืนขวางอยู่ ร่างยักษ์ของ
เขาดูเหมือนกำแพงที่ไม่มีวันพังทลาย รอยแผลเป็นบนแขนของ
เขาสะท้อนแสงไฟอย่างน่าสะพรึงกลัว

“ธรรมา” ข่านพูด เสียงของเขาดังก้องเหมือนฟ้าร้อง “เจ้านายรออยู่
ด้านใน”

“ดี” ธรรมาตอบ สายตาของเธอไม่หลบเลี่ยง “พาฉันไปหาเขา”

ข่านยิ้มกว้าง เผยให้เห็นฟันที่แวววาว “ใจเย็นๆ สาวน้อย ค็นนี้จะยาว”

เขาพาเธอผ่านฝูงชนในคลับ กลิ่นเหงื่อและน้ำหอมผสมกันจนแทบหายใจไม่ออก ผู้คนเต้นรำร่าวกับอยู่ในภวังค์ ขณะที่นักเลงในชุดสูทยืนคุยกันในมุมมืด ธารารู้สึกเหมือนเดินเข้าสู่ปากของมังกร

ข่านพาเธอขึ้นบันไดเหล็กที่นำไปสู่ชั้นบน ห้องส่วนตัวของไวรันอยู่ด้านหลังประตูสีดำที่มีสัญลักษณ์งูสลักไว้ เมื่อประตูเปิดออก กลิ่นบุหรีและเครื่องหนังลอยมาเตะจมูก ไวรันนั่งอยู่บนโซฟาหนังสีดำ มือหนึ่งถือแก้ววิสกี้ อีกมือวางบนพนักโซฟาราวกับเป็นราชาที่นั่งบนบัลลังก์

“ธารา” เขาพูด รอยยิ้มของเขาทั้งอบอุ่นและอันตราย “แกมาจนได้”

“กรณีอยู่ไหน?” ธาราไม่เสียเวลาทักทาย เธอยืนตัวตรง มือทั้งสองข้างพร้อมจะเคลื่อนไหวได้ทุกเมื่อ

ไฉนหัวเราะเบาๆ เขาลุกขึ้น เดินมาหยุดตรงหน้าเธอ ใกล้จนเธอสัมผัสได้ถึงความร้อนจากร่างกายของเขา “ใจร้อนเหมือนเดิมเลยนะ แต่ถ้าแกอยากได้คำตอบ แกต้องเล่นตามกติกาของฉัน”

“กติกาอะไร?” ธาราถาม เสียงของเธอเย็นเยือก

ไฉนหันไปมองออกไปนอกหน้าต่างที่มองเห็นเมืองที่สว่างไสวด้วยแสงนีออน “กฎเงากำลังจะเปลี่ยนไป ธารา และฉันต้องการคนอย่างแก—คนที่แข็งแกร่งพอจะยืนเคียงข้างฉัน”

ธารากัดฟัน “ฉันไม่ได้มาที่นี่เพื่อเข้าร่วมแก๊งของแก”

“แต่แกจะต้อง” ไวรันหันกลับมามองเธอ ดวงตาของเขาแวววับ เหมือนงูที่พร้อมจะฉก “ถ้าแกอยากให้การณมีชีวิตอยู่ต่อไป”

ความเจ็บปวดทับห้องราวกับน้ำหนักพันตัน ธารารู้สึกเหมือนถูกบีบคอ เธออยากพุ่งเข้าไปใส่ไวรัน อยากทาบหน้าเขาจนเลือดสาด แต่เธอรู้ว่านั่นคือสิ่งที่เขาต้องการ—ให้เธอเสียการควบคุม

“แกมีเวลา 24 ชั่วโมง” ไวรันพูดต่อ “พิสูจน์ว่าแกยังคู่ควรกับชื่อของตัวเอง ขณะการต่อสู้ในสังเวียนของฉันพรุ่งนี้คืน แล้วฉันจะบอกว่าเด็กคนนั้นอยู่ไหน”

“ถ้าฉันปฏิเสธล่ะ?” ธาราถาม แม้ว่าเธอจะรู้คำตอบ

ไวรันยิ้มกว้าง “แกจะได้เห็นน้องชายของแก... ใน ngụcศพ”

เมื่อธารากลับออกมาจากเงามืด เธอรู้สึกเหมือนร่างกายถูกบีบอัดจนแทบแตกสลาย เธอเดินกลับไป Bar 13 โดยไม่รู้ตัว ลินยังคงอยู่ที่นี่ มองเธอด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยคำถาม

“แกโอเคไหม?” ลินถาม ขณะที่ยื่นขวดน้ำให้

ธाराส่ายหัว “ฉันต้องต่อสู้ในสังเวียนของไวรัน ถ้าฉันแพ้ กรณ์ตาย”

ลินสบถเบาๆ “ไอ้บ้าเอ๊ย... เขากำลังล่อแกเข้าไปในกับดัก”

“ฉันรู้” ธाराตอบ เธอมองไปที่ขวดน้ำในมือ “แต่มันเป็นทางเดียวที่ฉันจะช่วยกรณ์ได้”

ลินนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะพูด “ถ้าแกจะทำ อย่าทำคนเดียว ฉันจะ
ช่วยแกหาคนที่ไวใจได้ และ... ฉันมีของดีให้แก”

เธอเดินไปที่หลังเคาน์เตอร์ หยิบกล่องเหล็กเล็กๆ ออกมา ภายใน
เป็นถุงมือหนังที่ดูเก่าแต่แข็งแรง “ของเก่าของแก ฉันเก็บไว้ให้”

ธารามองถุงมือคู่นั้น ความทรงจำเก่าๆ ผุดขึ้นมา—คืนที่เธอต่อสู้
จนเลือดไหล คืนที่เธอชนะ และคืนที่เธอสูญเสียทุกอย่าง เธอหยิบ
ถุงมือขึ้นมา รู้สึกถึงน้ำหนักของมันในมือ

“ขอบใจ” เธอพูด “แต่คืนนี้ ฉันต้องเตรียมตัว”

ลินนิ่งหันหน้า “แกต้องแข็งแกร่งกว่านี้ ธารา ไม่ใช่แค่เพื่อกรรม แต่
เพื่อตัวแกเอง”

ธารามองออกไปนอกหน้าต่าง เมืองนี้—กรุงเทพฯ—คือสถานที่ที่ไม่เคยให้อะไรฟรี เธอรู้ว่าการต่อสู้ในวันพรุ่งนี้จะไม่ใช่แค่การชกต่อย แต่มันคือการต่อสู้เพื่อทุกสิ่งที่คุณรัก

และเธอจะไม่ยอมแพ้

ตอนที่ 3: หมัดแห่งอดีต

แสงจันทร์สาดส่องผ่านรอยแตกของหน้าต่างในห้องใต้ดินของ Bar 13 สร้างลวดลายเงาที่เด่นระริกบนพื้นคอนกรีตเก่า ธารานั่งอยู่บนม้านั่งไม้ที่ดูพัง ถูมือหนังเก่าที่ลินให้มานอนอยู่ในมือของเธอราวกับเป็นสมบัติที่ทั้งรักและเกลียด เธอสัมผัสถึงรอยถลอกบนผิวหนังของถูมือ ความทรงจำเก่าๆ ผุดขึ้นมา—คืนที่เธอต่อสู้จนเลือดหยดลงพื้น คืนที่ฝูงชนโห่ร้องชื่อของเธอ และคืนที่เธอสูญเสียทุกอย่าง

“แกแน่ใจหรือ?” เสียงของลินดังขึ้นจากมุมห้อง เธอยืนพังกำแพง ผนังสีแดงเข้มสะท้อนแสงจากโคมไฟเก่าที่ห้อยจากเพดาน “การกลับไปสู้ในสังเวียนของไวรันไม่ใช่แค่การชก แกรู้ว่าเขาจะไม่เล่นตามกติกา”

ธรรมาเจยหน้าขึ้น ดวงตาของเธอเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นที่แข็งแกร่งว่า
“ฉันไม่มีทางเลือก ลิน ถ้าฉันไม่สู้ กรณียาตาย”

ลินถอนหายใจ เธอเดินไปนั่งข้างธรรมา มือหนึ่งวางบนไหล่ของ
เพื่อน “ฉันรู้ว่าแกแข็งแกร่ง แต่ไวรัน... เขาคือองพิษ เขาจะไม่ให้
อะไรแกง่ายๆ”

“ฉันเคยจัดการกับงูมาแล้ว” ธรรมาตอบ เสียงของเธอเย็นชา แต่
ลึกๆ เธอรู้ว่าลินพูดถูก ไวรันไม่ใช่แค่ นักเลงธรรมดา เขาคือคนที่รู้
วิธีควบคุมทุกอย่าง—รู้วิธีทำให้คนอื่นเดินไปตามจังหวะของเขา
และคืนนี้ เธอรู้สึกเหมือนกำลังเดินอยู่ในเงามืดของเขา

ลินลุกขึ้น เดินไปที่กล่องเหล็กเก่าที่ซ่อนอยู่ในมุมห้อง เธอเปิดมัน
ออก หยิบม้วนผ้าพันมือสีขาวที่เริ่มเหลืองจากกาลเวลาออกมา
“ถ้าจะสู้ อย่างน้อยก็ทำให้แน่ใจว่าแกพร้อม” เธอโยนผ้าพันมือให้
ธรรมา “และฉันมีคนที่อาจช่วยแกได้”

ธรรมาทศศิริ "ใคร?"

ลินยัมเล็กน้อย รอยยิ้มที่ทั้งเจ้าเล่ห์และกังวล "รอสักครู่ เดี่ยวเขาก็
มา"

ไม่กี่นาทีต่อมา เสียงฝีเท้าหนักๆ ดังก้องจากบันไดไม้ที่นำลงมาสู่
ห้องใต้ดิน ธรรมาทศศิริไปมอง ประตูถูกผลักออก ชายร่างสูงใหญ่ก้าว
เข้ามา รูปร่างของเขาเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อที่แข็งแกร่งราวกับถูก
สลักจากหิน รอยแผลเป็นมากมายพาดผ่านแขนและใบหน้าของ
เขา ผมสั้นสีดำของเขายุ่งเหยิง และดวงตาคู่หนึ่งที่ดูเหมือนจะมอง
ทะลุทุกอย่างจ้องมองธรรมาด้วยความสนใจ

"ข่าน" ธรรมาเอ่ยชื่อนั้นโดยไม่รู้ตัว ร่างกายของเธอตึงเครียดทันที
เธอลุกขึ้นยืน มือหนึ่งวางบนถุงมือราวกับพร้อมจะต่อสู้

ช่านยกมือขึ้นเล็กน้อย เป็นสัญญาณว่าเขาไม่ได้มาหาเรื่อง “ใจเย็นๆ สาวน้อย ฉันไม่ได้มาชกกับแก... ยังไม่ถึงเวลา”

ลिनก้าวเข้ามาขวางระหว่างทั้งสองคน “ช่านเป็นคนของไววัน แต่เขามีเกียรติในแบบของตัวเอง ฉันขอให้เขามาช่วยแกฝึก”

“ฝึก?” ธารายกคิ้ว เธอมองช่านด้วยสายตาที่ไม่ไว้ใจ “ทำไมฉันต้องเชื่อใจคนที่ทำงานให้ไววัน?”

ช่านยิ้มกว้าง เผยให้เห็นฟันที่แวววาว “เพราะฉันเคารพนักสู้ที่แท้จริง และแก... แกเคยเป็นหนึ่งในนั้น” เขาหยุดชะงักเล็กน้อย ก่อนจะพูดต่อ “และเพราะฉันรู้ว่าเจ้านายของฉันกำลังวางแผนอะไรบางอย่างที่ใหญ่เกินกว่าที่แกจะรับมือคนเดียว”

คำพูดของช่านทำให้ธารารู้สึกเหมือนถูกน้ำเย็นสาด เธอมองลินซึ่งพยักหน้าเล็กน้อยเพื่อยืนยันว่าเธอเชื่อใจช่านในระดับหนึ่ง

“พูดมา” ธารากล่าว “ไรวินกำลังทำอะไร?”

ชานเดินไปนั่งบนม้านั่งเก่า มือของเขาวางบนเข่าอย่างผ่อนคลาย แต่สายตาของเขายังคงจับจ้องธารา “เรามีดกำลังรวบรวมอำนาจ ไม่ใช่แค่ในกรุงเทพฯ แต่ทั่วทั้งภูมิภาค พวกเขาต้องการควบคุมทุกอย่าง—ยาเสพติด การค้าอาวุธ และแม้แต่การเมือง เด็กที่ซื้อกรรณ... เขาไม่ได้ถูกจับตัวเพราะโชคร้าย เขารู้บางอย่างที่ไรวินไม่อยากจะให้รู้ไหล”

หัวใจของธาราเต้นแรงขึ้น เธอรู้สึกเหมือนพื้นใต้เท้าของเธอกำลังสั่นสะเทือน “รู้บางอย่างแบบไหน?”

ชานส่ายหัว “ฉันไม่รู้รายละเอียด แต่ถ้าแกอยากช่วยเด็กคนนั้น แกต้องชนะในสังเวียนพุงนี้ และแกต้องเร็ว ไรวินไม่ใช่คนที่รอนาน”

ลินซัดขึ้น “แล้วแกมาบอกเรื่องนี้ทำไม? ถ้าไรรู้ว่าแกทรยศเขา—
”

“ฉันไม่ได้ทรยศ” ข่านตัดบท เสียงของเขาแข็งกร้าว “ฉันแค่...
อยากเห็นการต่อสู้ที่ยุติธรรม และถ้าธราจะลงสังเวียน ฉันอยาก
ให้เธอพร้อม”

ธรานิ่งเงียบ เธอมองข่านด้วยสายตาที่พยายามอ่านความจริง
จากดวงตาของเขา เขาอาจเป็นคนของไรรัน แต่ในตัวเขามี
บางอย่าง—เกียรติของนักสู้ที่เธอเข้าใจ เธอหายใจเข้าลึกๆ แล้ว
พูด “ได้ ผีก็ฉัน”

ชั่วโง่งต่อมา ห้องใต้ดินกลายเป็นสนามฝึกชั่วคราว ข่านสั่งให้
ธราพันมือและสวมถุงมือ เขายืนตรงข้ามเธอ ถือเป้าซ้อมที่หนัก
และแข่งรากับกำแพง

“เร็วขึ้น!” ข่านตะโกนเมื่อธรราเหวี่ยงหมัดเข้าเป้า “แกช้าเกินไป ถ้าเป็นในสังเวียน แกตายไปแล้ว!”

ธรรากัดฟัน กล้ามเนื้อของเธอร้องประท้วงจากความเหนื่อยล้า แต่เธอไม่หยุด หมัดของเธอพุ่งเข้าเป้าซ้ำแล้วซ้ำเล่า เสียงดังตึบทุกครั้งที่หนังกระทบหนัง เธอรู้สึกถึงไฟในตัวเองที่เริ่มลุกโชนอีกครั้ง—ไฟที่เธอคิดว่ามอดไปนานแล้ว

“ดี!” ข่านพุดเมื่อเธอเหวี่ยงหมัดหนักๆ เข้าที่เป้า จนเขาต้องถอยหลังเล็กน้อย “นี่แหละธรราที่ฉันจำได้”

ลินยืนดูอยู่ข้างๆ มือกอดอก เธอไม่พูดอะไร แต่สายตาของเธอเต็มไปด้วยความกังวล เธอรู้ว่าการต่อสู้ในวันพรุ่งนี้จะไม่เหมือนการซ้อม ไม่มีเป้าซ้อม ไม่มีกติกา มีแต่ชีวิตของภรรยาที่แขวนอยู่บนเส้นด้าย

เมื่อการฝึกสิ้นสุดลง ธารานั่งลงบนพื้น หายใจหอบ มือของเธอยังกำถุงมือแน่น ชำนโยนขวดน้ำให้เธอ แล้วพูด “พรุ่งนี้ แกจะเจอกับ ‘เงาเหล็ก’—นักสู้ที่ไววัน लेकरมา เขาไม่ใช่แค่แข็งแกร่ง เขาโหดร้าย และเขาไม่เคยแพ้”

ธาราพยักหน้า เธอรู้ว่าไววันจะไม่ให้อะไรเธอง่ายๆ “ขอบใจที่เตือน”

ชำนลุกขึ้น เดินไปที่บันได แต่ก่อนจะจากไป เขาหันกลับมามองเธอ “อย่าตายล่ะ ธารา ฉันอยากเห็นแกสู้กับฉันสักครั้ง”

เมื่อชำนจากไป ลินเดินมานั่งข้างธารา เธอหยิบผ้าเช็ดตัวมาเช็ดเหงื่อที่หน้าผากของเพื่อน “แกดูเหมือนพร้อม... แต่ฉันยังกลัว”

“ฉันก็กลัว” ธารายอมรับ เสียงของเธอเบาแต่หนักแน่น “แต่เพื่อกรณ์ ฉันจะไม่ยอมแพ้”

ลินพยักหน้า เธอวางมือบนไหล่ของธรา “ถ้าแกชนะพรุ่งนี้ ฉันจะ
ช่วยแหกทางเข้าไปในฐานของแกมิด ฉันรู้จักคนที่อาจรู้ว่าकर्ณ
ถูกขังอยู่ที่ไหน”

ธรามองลิน ดวงตาของเธอเต็มไปด้วยความรู้สึกขอบคุณ
“ขอบใจ ลิน ถ้าไม่มีแก ฉันคง—”

“อย่าพูด” ลินขัด เธอยิ้มเล็กน้อย “แกเป็นครอบครัวของฉัน ธรา
และครอบครัวไม่ทิ้งกัน”

เมื่อธรา กลับถึงห้องพักของเธอในยามดึก เธอนั่งลงบนเตียงเก่า
มองดูมือที่วางอยู่ข้างๆ เธอรู้ว่าพรุ่งนี้จะเป็นการต่อสู้ที่กำหนดทุก
อย่าง ไม่ใช่แค่ชีวิตของकर्ณ แต่เป็นการพิสูจน์ว่าเธอยังเป็นธรา
คนเดิมหรือไม่—นักสู้ที่ครั้งหนึ่งเคยทำให้กรุงเงาสั่นสะเทือน

เธอหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา ดูข้อความสุดท้ายจากกรณีก่อน “พี่ ผม
โอเค อย่าห่วงนะ” เธอกำโทรศัพท์แน่นจนรู้สึกเจ็บที่ฝ่ามือ

“รอพี่นะ กรณ์” เธอพูดด้วยความมืด “ใครก็ตามที่ตะต่องแก็... พี่
จะทำให้มันเสียใจที่เกิดมา”

ฝนเริ่มตกอีกครั้ง เสียงน้ำกระทบหลังคาดังก้องราวกับบทเพลง
แห่งสงคราม ธาราปิดตาลง รู้สึกถึงน้ำหนักของอดีตและอนาคตที่
กดทับไหล่ของเธอ แต่ในความมืดนั้น เธอพบสิ่งหนึ่งที่ชัดเจน—ไฟ
ในตัวเธอยังไม่มอด และคืนพรุ่งนี้ เธอจะเผาเมืองนี้ให้สว่างด้วย
หมัดของเธอ

อ่านตอนต่อไปจนจบ
ได้ทางฉบับเต็ม

คำกล่าวท้ายเล่ม

ถึงผู้อ่านที่รัก.....

หนังสือ“คนบางคน ไม่กระต๊ป ไม่ได้” เล่มนี้ เริ่มต้นจากความคิดที่เรียบง่ายแต่ทรงพลัง เมืองที่เต็มไปด้วยเงามืด และความยุติธรรมจะเปลี่ยนแปลงได้อย่างไร หากมีคนเพียงไม่กี่คนลุกขึ้นสู้เพื่อแสงสว่าง ผ่านตัวละครอย่างธรา, กรณ์, ลิน, ชาน, และศรัน ผู้เขียนต้องการเล่าเรื่องราวของความกล้าหาญ ความสูญเสีย และความหวังที่ไม่เคยยอมจำนน แม้ในวันที่โลกดูเหมือนจะต่อต้านพวกเขา

กรุงเงา เมืองที่เป็นทั้งฉากหลัง และตัวละครในตัวเอง ถูกออกแบบมาเพื่อสะท้อนส่วนที่มีมืดมิด และเงาของมนุษยชาติ มันคือสถานที่ที่ความโหดร้าย และความเมตตาต่อสู้กันอย่างไม่หยุดยั้ง และในท่ามกลางความขัดแย้งนั้น ธารากับทีมของเธอได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของการต่อสู้เพื่อสิ่งที่ดีกว่า ไม่ใช่แค่เพื่อตัวเอง แต่เพื่อคนที่ไม่มีเสียง

การเขียนนิยายเรื่องนี้ เป็นการเดินทางที่เต็มไปด้วยความท้าทายและความสุข ผู้เขียนหวังว่าผู้อ่านจะรู้สึกถึงหัวใจของตัวเอง

ละคร ความเจ็บปวดของธรรมาเมื่อต้องปกป้องกรรม ความมุ่งมั่น
ของลิน ความแข็งแกร่งของชาน ความเฉลียวฉลาดของศรีน และ
การเติบโตของกรรมจากเด็กที่หวาดกลัวสู่ฮีโร่ในแบบของเขา หวัง
ว่าฉากแอ็กชันที่เข้มข้น ดราม่าที่ตึงเครียด และปริศนาของสภาสี
เทาจะพาคุณดำดิ่งสู่โลกของกรุงเงา และที่สำคัญที่สุดผู้เขียนหวัง
ว่าเรื่องราวนี้จะเตือนคุณว่า แม้ในความมืดมิดที่สุด แสงสว่างก็
สามารถจุดขึ้นได้ด้วยแสงความกล้า และความรัก

ขอบคุณที่ร่วมเดินทางไปกับธรรมา และทีมของเธอ
ขอบคุณที่เชื่อในแสงสว่างของกรุงเงา และที่สำคัญ ขอบคุณที่ให้
โอกาสผู้เขียนได้แบ่งปันเรื่องราวนี้กับคุณ โลกของกรุงเงาอาจยังมี
เรื่องราวที่รอการบอกเล่า และหากเงามีเดกกลับมา ผู้เขียนหวังว่าเรา
จะได้พบกันอีกในหน้าหนังสือเล่มต่อไป

ด้วยความเคารพ และความขอบคุณ

Thanapiphat Chaithanathanatat

ผู้เขียน** ประธานบอย

[วันที่เขียน: 30 เมษายน 2568]

ณ กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส

ติดต่อผู้เขียน : thanapiphatchai@gmail.com

A woman is shown from the chest up, wearing a dark, zip-up hoodie over a black tank top. She is also wearing black boxing gloves. Her face is partially obscured by shadows, but she has a determined expression. The background is dark and textured.

เพราะบางคน ...มันไม่ “กระต๊อบ” ไม่ได้

หยิบถุงมือขึ้น สวมมันด้วยรอยยิ้ม

“ถ้าเงามืดจะกลับมา”

เธอพูดกับตัวเอง ว่า “พวกมันจะเจอกับแสงของเรา”